

ΤΟ ΔΙΧΤΥ - GEUMUL

Σκηνοθεσία: Κιμ Κι - Ντουκ
Σενάριο: Κιμ Κι - Ντουκ
Ηθοποιοί: Ρίου Σέουνγκ-μπουμ, Λι Γουόν-τζουν, Κιμ Γιανγκ-μιν
Φωτογραφία: Κιμ Κι - Ντουκ
Μοντάζ: Παρκ Μιν - Σαν
Μουσική: Παρκ Γιανγκ-μιν
Χώρα: Νότια Κορέα (Εγχρωμη)
Διάρκεια: 114'

Πρώτη προβολή: 6.00 μ.μ.
Δεύτερη προβολή: 8.15 μ.μ.
Τρίτη προβολή: 10.30 μ.μ.

Η βάρκα ενός Βορειοκορεάτη ψαρά παρασύρεται στα νερά της Νότιας Κορέας και ο ίδιος συλλαμβάνεται και ανακρίνεται ως πιθανός κατάσκοπος. Δείχνοντας αθώς, οι αρχές προσπαθούν να τον πείσουν να αυτομολήσει, για να τον «σώσουν» από την επιστροφή στην πολιτικά ανελεύθερη πατρίδα του.

Με κινηματογραφική δύναμη κι επιδεξιότητα ο Κιμ Κι - Ντουκ αφηγείται μια ευαίσθητη, συγκινητικά πικρή, καφκική ιστορία.

Τίποτε δεν παρουσιάζεται βεβιασμένα, καμία σκηνή δεν δείχνει περιττή και κάθε τι έχει βαρόμετρο τον άνθρωπο σε αυτό το θλιμμένο κινηματογραφικό ποίημα που «κουμπώνει» άψογα στο πολιτικό πλαίσιο που θέλει να σχολιάσει.

Απ' την αρχή και χωρίς περιστροφές: υπάρχουν ταινίες που απλώς πρέπει να έχουν όλοι υπόψη τους, και

το «Δίχτυ» («The net», 2016) του Νοτιοκορεάτη Κιμ Κι Ντουκ, όπως η «Αγάπη» και η «Λευκή κορδέλα» του Αυστριακού Μίκαελ Χάνκε, η «Επιστροφή» του Ρώσου Αντρέι Ζβάνγκιτσεφ και ο «Γιος του Σαούλ» του Ούγγρου Λάζλο Νέμετς είναι μερικά σχετικά πρόσφατα παραδείγματα.

Και αυτό επειδή καταφέρνουν να συμπυκνώσουν ζητήματα φλέγοντα και καίρια με τόσο έντεχνο, ευφυή και κυρίως ανθρώπινο τρόπο που όχι απλώς σε αποστομώνουν, αλλά σε ωθούν να γίνεις κάτι σαν «ντελάλης» τους, σε κάνουν να νιώσεις υποχρεωμένος να τις διαφημίσεις με όποιον τρόπο μπορείς. Και αυτό είναι υπέροχο.

Στο «Δίχτυ» ο Κιμ Κι Ντουκ θέλησε να μιλήσει **για τον διχασμό ανάμεσα στη Βόρεια και στη Νότια Κορέα**, ζήτημα εξαιρετικά ευαίσθητων ισορροπιών, καθότι πρόκειται για την ίδια την πατρίδα του και το χάος στο οποίο βρίσκεται η βόρεια πλευρά της, εφόσον όλοι γνωρίζουμε τι σημαίνει πρόεδρος Κιμ Γιονγκ Ουν.

Για σκεφτείτε όμως πόσο αδύναμη θα ήταν μια «στρατευμένη» ταινία που απλώς θα «καταδίκασε» το πολιτικό σύστημα της Βόρειας Κορέας! Ενώ εδώ, με το εξαιρετικά έξυπνο σενάριο που έγραψε ο ίδιος, ο Κιμ Κι Ντουκ πηγαίνει το θέμα πολλά βήματα παραπέρα μιλώντας για την απόλυτη καταστροφή ενός «αθώου παρισταμένου» άπαξ και πιαστεί στα δίχτυα μιας πολιτικής παράνοιας που πολύ απλά δεν του επιτρέπεται να διαχειριστεί με τη λογική που ο ίδιος θέλει (και όλοι μας στη θέση του θα θέλαμε).

Ολα λοιπόν θα ξεκινήσουν από μια κακιά στιγμή, όταν η προπέλα της βαρκούλας ενός φτωχού βορειοκορεάτη ψαρά που δουλεύει στα σύνορα (Ρίου Σενγκ

Μπουν) πιάνεται στα δίχτυα με τα οποία ψαρεύει. Το σκάφος παρασύρεται στη νότια πλευρά και οι φύλακες της βόρειας με τους οποίους συναναστρέφεται σε καθημερινή βάση παραλίγο και θα τον σκότωναν. Δεν το κάνουν, αλλά ένας Γολγοθάς μόλις έχει αρχίσει.

Όμως ο πανέξυπνος Κιμ Κι Ντουκ δεν βάζει τον ήρωα του αντιμέτωπο μόνο με την παράνοια του πολιτικού συστήματος μέσα στο οποίο ζει (και υπερασπίζεται) καθημερινά. Γιατί βέβαια υπάρχει και η παράνοια της ελευθερίας που υποτίθεται ότι του προσφέρεται στην αντίπαλη πλευρά• μια ελευθερία που κατακρημνίζεται σαν πύργος στην άμμο. Γιατί, όπως ακούμε κάποια στιγμή στην ταινία, «ελευθερία δεν σημαίνει ευτυχία».

Σαν φθαρμένο μπαλάκι του τένις που όμως εξακολουθεί να αντέχει τα χτυπήματα σκληρών αντιπάλων, ο ψαράς που δεν ενδιαφέρεται για τίποτε εκτός από τη γυναίκα και το μικρό κορίτσι του, θα μαρτυρήσει τόσο στους μεν όσο και στους δε. Χωρίς να ξέρει τον λόγο, χωρίς κανείς να ενδιαφέρεται πραγματικά να τον ακούσει, με την εξαίρεση ενός νεαρού πράκτορα των Νοτίων που, από ένστικτο κυρίως, αντιλαμβάνεται ότι ο ψαράς ούτε κατάσκοπος είναι, ούτε να κοροϊδέψει κανέναν θέλει, ούτε άλλο δόλο έχει στο μυαλό του.

Τίποτε δεν παρουσιάζεται βεβαιασμένα, καμία σκηνή δεν δείχνει περιπτή και κάθε τι έχει βαρόμετρο τον άνθρωπο σε αυτό το θλιμμένο κινηματογραφικό ποίημα που «κουμπώνει» άσφoga στο πολιτικό πλαίσιο που θέλει να σχολιάσει και είναι το δεύτερο αριστούργημα του νοτιοκορεάτη σκηνοθέτη μετά το «Άνοιξη, καλοκαίρι, φθινόπωρο, χειμώνας και πάλι... άνοιξη».

Μην το χάσετε. Τίποτε άλλο.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΖΟΥΜΠΟΥΛΑΚΗΣ

Έχοντας αποσυρθεί από το σινεμά και τα εγκόσμια για τρία ολόκληρα χρόνια, ο Κιμ Κι-Ντουκ επέστρεψε με το ημιντοκιμαντερίστικο «Arirang» το 2011, για να κερδίσει τον επόμενο χρόνο το Χρυσό Λιοντάρι στη Βενετία με την «Pieta» και να συνεχίσει να εμπλουτίζει τη φιλμογραφία του με μια σειρά δραμάτων εξίσου προκλητικών με αυτά της νιότης του («Moebius»), εστιασμένα όμως σε λιγότερο ψυχολογικά και περισσότερο κοινωνικοπολιτικά θέματα.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα το «Δίχτυ» του, απλώνεται στα θολά νερά που χωρίζουν τη Βόρεια από τη Νότια Κορέα, στην οποία απρόσμενα ξεβράζεται ο Βορειοκορεάτης ψαράς Ναμ Τσουλ-γου όταν τα

δίχτυα του μπερδεύονται στη μηχανή της βάρκας του κι εκείνη παρασύρεται από τα νερά του ποταμού. Ο ίδιος συλλαμβάνεται και ανακρίνεται ως πιθανός κατάσκοπος, αλλά η πραγματική του οδύσσεια ξεκινά όταν, δείχνοντας αθώως, οι αρχές προσπαθούν να τον πείσουν να αυτομολήσει, καθώς θέλουν να τον «σώσουν» από την επιστροφή στην πολιτικά ανελεύθερη πατρίδα του.

Για άλλη μία φορά ο Κιμ Κι-Ντουκ κοιτάζει πίσω από τη βιτρίνα του νοτιοκορεάτικου θαύματος, όπου τη λάμψη των οικονομικών και τεχνολογικών επιτευγμάτων συντροφεύουν η σκοτεινή απληστία και τα ασυγκράτητα ανθρώπινα πάθη. Όπως τα ψάρια που αλιεύει με το δίχτυ του, έτσι και ο Ναμ Τσουλ-γου βρίσκεται ύστερα από ένα παιχνίδι της μοίρας παγιδευμένος σε ένα γιγάντιο ιστό συμφερόντων πολύ υψηλότερων από το μπόι του, σαφής αλληγορία για μια χώρα η οποία έχει παρασυρθεί, για επίσης υψηλά γεωπολιτικά συμφέροντα, σε ένα επικίνδυνο παιχνίδι εσωτερικής διαμάχης.

Όταν τελικά βρεθεί πίσω στην πατρίδα και την οικογένειά του, η καφκική πορεία του ήρωα θα γίνει ο απόλυτος εφιάλτης, τον οποίο το «Δίχτυ» αποτυπώνει με ωμότητα και αφηγηματική επιδεξιότητα που μετατρέπει αυτό το κοινωνικοπολιτικό δράμα σε πικρό υπαρξιακό θρίλερ, όσο κι αν τα αλληγορικά μηνύματά του εκφράζονται απλοϊκά και μονοδιάστατα (η πόρνη, τα δολάρια, ο Βορειοκορεάτης ανακριτής).

ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΗΤΣΗΣ

ΚΙ-ДУК КИМ

Σεναριογράφος, Σκηνοθέτης και Παραγωγός, γεννήθηκε το 1960 στη Bonghwa, Νότιο Κορέα. Σπούδασε Τέχνη στο Παρίσι (1990-1992). Έχει κερδίσει πολλά βραβεία για τις ταινίες του. Από τις καλύτερές του, θεωρούνται οι ταινίες «Pieta» (2012) και «Άνοιξη, καλοκαίρι, φθινόπωρο, χειμώνας... και άνοιξη» (2003).

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ

The Time of Humans (post-production), 2016 Το Δίχτυ, 2015 Seu-top, 2014 Ένας μ' έναν, 2013 Moebius, 2013 Venice 70: Future Reloaded (Documentary), 2012 Pieta, 2011/III Amen, 2011 Arirang (Documentary), 2008 Bi-mong, 2007 Soom, 2006 Time, 2005 Hwal, 2004 Ολομόναχοι Μαζί, 2004 Samaria, 2003 Άνοιξη, καλοκαίρι, φθινόπωρο, χειμώνας... και άνοιξη, 2002 Hae anseon, 2001 Bad Guy, 2001 Suchwiin bulmyeong, 2000 Shilje sanghwang, 2000 Seom, 1998 Paran daemun, 1997 Yasaeng dongmul bohogyueog, 1996 Ag-o.

